

at forklare, hvad det var, der var galt, — for det var nemlig ikke ret meget —, og saa endte han det paagældende Interview med at sige, at i Grunden var der jo ikke sket anden Forandring end den, at Navnet var blevet ændret.

Men hvis det ikke drejer sig om andet end en Navneforandring, hvad i al Verden skal denne saa til? Kan Ministeriet ikke virke lige godt, ogsaa, om fornødent, under en Læges Ledelse, naar det hedder Socialministeriet, som naar det hedder Sundhedsministeriet? Om man har Lyst til og har fundet det rigtigere, saaledes som man har gjort, at flytte visse Sager vedrørende Lægevæsenet, Sager, som henlaa under Justitsministeriet, hen under det paagældende Ministerium, hvor der i Forvejen var samlet adskillige af denne Art, skal jeg aldeles ikke gøre nogen Indvending imod. Men at nedlægge det, der blandt Arbejderklassen, blandt de fattige i Samfundet dog staar som et Sted, hvor ogsaa de kan gaa hen med deres Sorger og Klager — ja, hvis det blot er for den tomme Fornøjelses Skyld at bytte Navn, saa er det en Handling, som fra første Færd maa vise, at dette Ministerium ikke blot er et svagt, men ogsaa et meget lille Ministerium.

Vi har Ministerier for Landbruget og for Banker og Byerhvervenes Indehavere, vi har Ministerier for Kirken og, selvfølgelig, for Hæren og Flaaden, for Retsplejen og for Kommunerne, men et Ministerium, der ogsaa i Navnet betegnes som det, der varetager Arbejdernes Interesser, som har at gøre med Socialforsikring, social Forsorg, Arbejderbeskyttelse og andre Arbejderforhold, et saadant Ministerium ophæver Venstre, hver Gang Venstre faar en Smule Magt dertil, og gør det til Trods for, at Venstre ikke har noget Flertal bag sig, hverken ude i Folket eller her i Salen. Jeg nedlægger herimod en absolut Indsigelse, og jeg gør det ogsaa i Statsadministrationens Interesse, thi kom dog ikke et bild mig ind, at det skulde være formaalstjenligt, at nu skal alle Tryksager igen skifte Navn; det er da i hvert Fald ikke et Skridt paa Besparselsernes Vej, det højtærede Ministerium her har foretaget, og som sagt, den Læge, man nu fandt det fornødent at forlene med en Ministerpost for derved at varetage Vælgerinteresser i Hovedstaden, han kunde vel nok, naar det skulde være, have gjort lige saa lidt Skade som Socialminister som under Titlen Sundhedsminister.

Jeg ser, at Sundhedsministeriet allerede har forsøgt at henlede Opmærksom-

heden paa sig ved at fortælle, at der er oprettet nogle nye Konsulentstillinger, for Sygepleje og for Husmoderinteresser. Alle ved jo, at det er Bluff. Der er ingen nye Konsulentstillinger oprettet. Man havde i Forvejen de samme Folk, som nu beskæftiger sig; ligesom de altid har gjort det, med baade Husmodersager og Sygeplejesager og deslige. Der er selvfølgelig nu i dette Ministerium og bør være det den samme Interesse for Husmodersager og Sygeplejesager, som der var i det forrige Ministerium, da det hed Socialministeriet. Der er ingen Forandringer sket; det er blot et Nummer til Glæde for Husmødre og Sygeplejersker, men det indeholder intet.

Der kunde maaske nok siges en hel Del mere om forskellige Ministerposters Besættelse, men jeg skal ikke sige stort, navnlig naar jeg tager i Betragtning, at det hele dog kun kan have en midlertidig Karakter. Jeg har jo som andre undret mig over, at det blev Statsministeren i Venstres sidste Ministerium, der blev Finansminister. „Berlingske Tidende“, Støtteorganet, har erklæret den 11. December, at Finansminister N. Neergaard vil ikke være det bedste Varsel for Ministeriet; der er her begaaet en Fejl. Ja, det var en konservativ Bedømmelse i milde Ord, og Bladet „Børsen“, der repræsenterer visse betydende Byerhverv, gav i endnu haardere Ord en Dom i samme Retning, idet man skrev om det meget ubehagelige, som det vilde være at se den forrige Venstrestatsminister overtage Finansministeriet. Og unægtelig, paa os alle gjorde det vel et ejendommeligt Indtryk, at den Minister, der udstedte Erklæringen af 9. Juli 1922, nu skal ordne Laan og andre Forhold vedrørende Landmandsbankens Afvikling. Ja, man kan naturligvis sige, som nogle siger: Han har saamænd ikke fortjent bedre, og det kan jeg i og for sig være enig i, men det er dog muligt, at Samfundet havde fortjent noget bedre.

Men det, der særlig karakteriserede dette Ministerium, var jo Chefen. I „Nationaltidende“ kaldes han „Herren til Edelværd“, og samme Sted hedder det om ham, i øvrigt mindre elskværdigt: „Thi Hr. Madsen-Mygdal stod, da han sidst traadte ud af aktiv Politik, som den fornemste Talsmand for en Landbopolitik, der netop ved sin Skarphed og Fordringsfuldhed ikke kunde undgaa at faa et byfjendtligt Præg.“ Og denne Velkomst er jo ganske stemmende med Virkeligheden. Det staar nemlig ogsaa tydeligt for mig, at den, der overtog Chefposten i dette Ministerium, paa Forhaand